

LEONYID VOLODARSZKIJ

Szent Iván-ünnepen íme köszöntelek,
 Lelkeden el sose fogyjon a fény,
 És, noha árnyai erre özönlének,
 Rád ne találjon a rossz szövevény,
 Kússzon a rongy odujába, erőtelen!
 Szőnyeged illatozó, buja rét legyen,
 Rangban a legmagasabb, fura tér.
 Ott saru nélküli lépted elér.
 Akkor elébed a fűre letérdelek,
 Bármi az óhajod, én eleget teszek,
 S térdedet illeti csókkal a szám.
 Nyári napok fele fordul Iván,
 S nyújtja a béke lopott idejét,
 Röpke időt, ami szemre egy század.
 Papnő, a hó színe festi ruhádat,
 Hordod a bölcselet őszerejét,
 S nálad a könyvet előzi az élet.
 Egy aurában az értem, az érted,
 Hosszu időkre verődjön e híd.
 Hószinü vagy, s a világ ugyanígy.

Táblakép olajjal

Olaj-sziporka, táblakép
 Egy Moszkva-parti régi lakban.
 Itt század áll szuvas falakban,
 De ablakában él az Ég,
 Mögötte milliónyi évvel.
 Mi, klónjai, az Ő nevével
 Örökre élni gondolunk.
 S no lám, került egy asszonyunk,
 Kezében ihletett ecsettel.
 Az Öröklét meg enyhülettel
 Fogadta azt a fűrt rosét,
 S a hölgynek adta pár fiúvét,
 Az égít is, mi halhatatlan –
 Egy cseppnyi vért szelíd alakban
 Halandó nőnek juttatott.
 S növényt nevelt az asztal ott,
 A halhatatlanság-virágot.
 És elharapva szótirádót,
 Csodálkozott nyomott korunk.
 S öröm temette bánatunk.

14+100=14

Mint halotti maszkja a trónörökös Ferdinándnak,
 úgy, fakón ideszállt ez a felleg is,
 eldördült, mint Szarajevóban –
 s Boeing hullt le közétek, Oroszhon, Ukrajna.
 Láthatatlan erő, feketék, a célra találnak,
 náluk ördög a tett, s a szó hamis,
 tervük íme megint alakulóban:
 pókhálót fon a Földre egészen a banda,
 vérrel él, szivogatja az áldozatát.
 Nyáj legelt, magyar ember a Kárpáton át
 vitte akkor is azt, s finoman furulyázva pihent,
 mit se tudva, hogy vón odafent
 asztrális, hova mennek a lelkek,
 hagyva a partot, a bércet, a telket,
 s felírva az égre, hogy
 H Á B O R Ú E Z.

Csók

Dacoltt a tél az ébredő tavasszal,
 S te közbe csókot váltottál a Nappal –
 Pipiskedőn figyelt a hajnal ott.
 Külön találni rátok nem tudott
 Se égi Alkotónk, se földi ember.
 Közétek állni csapda, kátyu nem mert,
 S befutni pillékönnyű volt a semmi távot.
 Nem osztva észet, nem adva hars virágot,
 Ti csokolóztatok ölelve, bújva...
 S a külvilágnak törpe lett a súlya
 Ez érzelemvihar tetőfokán.
 A fákon, ősgyepen, levendulán
 Varázshatása lett szerelmeteknek,
 És jel került az összes pillanatra.
 A szín meg egy: hajára és hajadra.
 A távlatok az űrbe nőni kezdtek,
 Hogy néktek összeforrva jutna tér.

Akármilyen lesz, megyek szerelmemér',
 Még akkor is, ha messzi-messzi él,
 Ha verszta volt a mérce, s lett a parszek!
 Planéta közti út, de semmi percek,
 Az égi híd legott előttem áll.
 Egy strázsa védte vár magaslik ott,
 S egy Szűz, kit otthonunk nem adhatott.
 De mégse szűz, hanem talán egy Déva,
 A múzsaföldi büntelen leány!
 Az ember annyi súlyt elébe hány,
 Mit úgy hívott előtte: földi élet.
 A Szűz meg int: „Kövess e várba, kérlek!”

Szépnevű vagy, lélek

*Szép nevű vagy, Lélek, s nőnevű,
 Lényeged se rossz, se nagyszerű,
 Bár hideg se vagy, de mégse forrsz,
 Kard, golyó elől le nem hajolsz,
 Nem riaszt a földgolyón a kény,
 Óv a származásod, égi lény!
 Undorít viszont a földi sár,
 Mely reád fröcsög, ha rajta mész,
 És a szál ezüstöt marni kész,
 Mely a testtel összekötve tart!
 Jutsz a Purgatóriumba majd,
 Minden mocskot ott a tűzre vetsz,
 És magasba vágyva lépegetsz.
 Néha csáberő a földi vég –
 Jobbra, könnyű útra hív az ég,
 S ott az Örök Alkotói Pár
 Mondja: „Lányunk visszatért ma már!”*

*Kinek a harca, másnak anyja szent,
 Nekem nagyobbat egy, a vágy jelent,
 A vágy, amelynek szillogizmusát
 Szeretve és öelve mentem át,
 S a tiszta szenvedélyben égni jó.
 Viszont, ha erre téved egy golyó,
 Hogy létezőm így szakítsa szét,
 Derék halál, ha nem veszem neszét,
 S leszek nagyobb szerelmi lázra kész –
 Az égi kertben édesebb a méz.*

Marosi Lajos fordításai